

Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister vilde bekræfte det.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): 2det Stykke af § 2 henviser til § 43, der udtrykkelig fastslaar, at kun saadanne Partier, som nævnes i § 24, kan faa Deli Tillægsmandaterne, derimod er den almindelige Regel i § 43 om, hvorledes man skal forholde sig ved Tildeling af Tillægsmandaterne, ikke ophævet ved denne Henvisning. Det bestemmes i § 43, at enten skal man i en Storkreds have opnaaet mindst 1 Mandat, eller ogsaa skal man indenfor et Landomraade have mindst lige saa mange Stemmer, som der i Gennemsnit er gaaet paa et Mandat i hele Landet. Henvisningen til § 43 i § 2, 2det Stykke, er kun en formel Henvisning, som er gjort, for at ingen Misforstaaelse skal opstaa.

Røde: Det er rigtigt, som Ordføreren (Borgbjerg) for det Ændringsforslag, der er stillet, nævnte, at det i det Forslag, som jeg i sin Tid forhandlede med Rigsdagens Medlemmer om, var foreslaaet, at København skulde have 9 Tillægsmandater, fordi man ved at give Hovedstaden en Repræsentation paa tilsammen 27 Medlemmer opnaaede at give Vælgerne her en nogenlunde passende Repræsentation. Det er ogsaa rigtigt, hvad den ærede Ordfører nævnte, at fuld Ligestilling med Vælgerne i det øvrige Land opnaas ikke, men det er jo rimeligt, at den mindre tætboende Befolkning har en noget større lokal Repræsentation end den tættere boende, og selv om det af de ærede Medlemmer nu optagne Forslag vedtages, vil dog dette Hensyn stadig være bevaret. Jeg kan derfor kun se paa Ændringsforslaget med Sympati og vil ogsaa støtte det. Jeg beklager, at den ærede Indenrigsminister mener, at ogsaa dette Spørgsmaal bør henstaa til Revisionen. Det vil altsaa sige, at ved det første Valg vil et saadant rimeligt Hensyn ikke kunne blive taget, og det undrer mig lidt, eftersom en saadan Udvidelse af Antallet af Folketingsmedlemmerne med 3 er forudsat i Grundloven, hvis den vedtages ved Folkeafstemningen. En saadan Forøgelse af Medlemsantallet i Folketinget vil efter al Sandsynlighed betyde, at Partiet Venstre vil have Krav paa et Mandat til, og derved vil det faa sit Ønske om at blive repræsenteret i Hovedstaden opfyldt, hvis da ikke den Omstændighed, at, som jeg ser, den højtærede Handelsminister flytter andetsteds hen, betyder, at Partiet ikke

længere haaber paa saadanne Konstellationer, som kan give det det fornødne Stemmetal. Men der er altsaa en Mulighed for, at man ved en Forøgelse af Tallet kunde faa ogsaa Venstre repræsenteret her i Hovedstaden. Det konservative Folkepartis Modstand mod denne Ændring er saa meget mærkeligere, som Partiet samtidig erklærer, at det ved Siden af Socialdemokraterne er det eneste Parti, der betyder noget i Hovedstaden — noget, hvis Rigtighed jeg ikke paa nogen Maade kan erkende, selv om Partiet i Tal betyder noget mere end det radikale Parti. Men netop hvis man i Tal betyder noget mere i Hovedstaden, er det dog særdeles underligt ikke at ville skænke Hovedstaden den Repræsentation, som Vælgertallet naturligt giver Krav paa. Ingen politiske Interesser krænktes ved dette Ændringsforslag, men nogle Interesser bliver derimod respekteret; ingen Strid kan opstaa deraf. Saa jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke nu vil benytte Lejligheden til at ændre dette lille Forhold.

Det første Valg, som den højtærede Indenrigsminister mente vil komme til at finde Sted i September, forudsat at Grundloven vedtages ved Folkeafstemningen, vil altsaa, hvis en Ændring som denne vedtages, foregaa under Forhold, som giver Hovedstadens Vælgere Udsigt til en noget mere rimelig Repræsentation. Det er da tænkeligt, at en Ændring som denne maaske kunde interessere nogle af Hovedstadens Vælgere for Folkeafstemningen, nogle af Hovedstadens Vælgere, som maaske af andre Grunde ikke var saa interesserede i den. Da de højtærede Ministre i det hele taget gentagne Gange har ytret Betænkeligheder med Hensyn til Folkeafstemningens Udfald — Statsministeren har en Gang brugt Udtrykket „kritisk“ om det —, forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke, da man nu ifølge hele sin Politik ikke kunde gøre nogen Indrømmelse paa Grundloven, ikke vil gøre Retfærdigheden den Indrømmelse paa Valgloven, som maaske vilde betyde, at et tilstrækkeligt Antal socialdemokratiske Vælgere i Hovedstaden stemte for Grundloven ved Folkeafstemningen og derved bragte den igennem.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om § 2 i Lovforslaget, som jeg nu hører at Hr. Korsgaard har bragt frem, er jeg fuldt tilfreds med den Udtalelse, den højtærede Indenrigsminister afgav om Forstaaelsen heraf. Det falder ganske sammen med min Opfattelse og ogsaa med Hensigten